

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/76/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7706207657
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Galdunová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7706207657.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Galdunovej a sudcov JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Alexandra Husivargu v spore žalobcu: N. K. I., nar. XX.X.XXXX, bytom P. Č. XX, zastúpeného JUDr. Jánom Kizivatom, so sídlom v Michalovciach, kpt. Nálepku 8, proti žalovanej : Obchodná akadémia, so sídlom v Michalovciach, Kapušianska 2, IČO: 031 953 549, zastúpenej JUDr. Jurajom Kusom, so sídlom v Michalovciach, Nám. Osloboditeľov 10, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Michalovce zo dňa 8. decembra 2017 sp. zn. 10C/85/2006 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalobcovi proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Michalovce (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) rozsudkom zo dňa 8. decembra 2017 č.k. 10C/85/2006-448 určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcu vykonané úkonom žalovaného dňa 29.3.2006 označeným ako „okamžité skončenie pracovného pomeru“ pod č. 110/2006 je neplatné (výrok I.) a priznal úspešnému žalobcovi náhradu trov konania voči neúspešnej žalovanej v pomere 100 % (výrok II.).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenie pracovného pomeru vykonaného úkonom žalovanej dňa 29.3.2006 s odôvodnením, že bol u žalovanej zamestnaný ako stredoškolský učiteľ, s nástupom do práce 1.1.1996, na základe písomne uzavretej pracovnej zmluvy. Dňa 30.5.2006 mu žalovaná doručila listinu označenú ako „okamžité skončenie pracovného pomeru“, ktorou podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce s ním okamžite ukončila pracovný pomer. Na základe tejto listiny mal pracovný pomer žalobcu skončiť dňom jej doručenia, t.j. 30.3.2006. Žalobca popiera dôvod skončenia pracovného pomeru a považuje okamžité skončenie pracovného pomeru za účelové a vykonštruované z dôvodu, že u žalovanej malo dôjsť k zníženiu stavu zamestnancov a ako prvý na rad prichádzal do úvahy manžel riaditeľky školy pôsobiaci na škole bez pedagogickej kvalifikácie. Žalobca podal podnet na preverenie trestnoprávnej zodpovednosti riaditeľky školy a žiačky N. I. za trestný čin ohovárania, prípadne krivého obvinenia. Prípisom zo dňa 6.4.2006 žalovanej oznámil, že okamžité skončenie pracovného pomeru považuje za neplatný právny úkon z formálnych aj vecných dôvodov a oznámil, že trvá na ďalšom zamestnávaní a prideľovaní práce. Ku skutku uvedenému v bode 1. okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobca uviedol aj to, že došlo k prepadnutiu lehoty na okamžité skončenie pracovného pomeru, keďže zamestnávateľ sa už dňa 19.2.2006 dozvedel o údajnom závažnom porušení pracovnej disciplíny. K dôvodu uvedenému v bode 2. poukázal aj na to, že tam uvádzaný skutok sa mal udiať v čase jarných prázdnin, kedy si neplnil pracovné povinnosti, ale bol na dovolenke.

3. Vykonaným dokazovaním vzal za preukázané, že na základe pracovnej zmluvy uzavretej dňa 25.1.1996, medzi žalovanou ako zamestnávateľom a žalobcom ako zamestnancom, vznikol súbežný pracovný pomer podľa § 69 Zákonníka práce s nástupom do práce 1.1.1996, so zaradením ako učiteľ telesnej výchovy, s miestom výkonu práce Obchodná akadémia Michalovce, na dobu neurčitú.

4. Listom žalovanej zo dňa 29.3.2006 č. 110/2006 označeným ako: „Okamžité skončenie pracovného pomeru“ bolo oznámené žalobcovi, že dňom doručenia tohto rozhodnutia jeho pracovný pomer končí a to v dôsledku závažného porušenia pracovnej disciplíny spočívajúceho v tom, že:

„1/ V čase od 19. - 24.2.2006 na riadnom lyžiarskom výcviku, ktorý v rámci vyučovania poriadala škola, dňa 19.2.2006 o 18,20 hod. keď žiačka R.Í. W. pozerala televíziu ste ako učiteľ prišiel k tejto žiačke a začal ju bozkávať a obchytkávať za prsia. Žiačka toto Vaše počínanie ako učiteľa okamžite nahlásila triednej profesorky N.. Q. V.. Mimo toho podľa udania žiačky aj v mesiaci októbri 2005 na hodinách telesnej výchovy ste ako učiteľ ju taktiež obchytkával.“

2/ Problém nevhodného správania u Vás ako učiteľa telesnej výchovy vyvrcholil v čase jarných prázdnin 2006 v týždni od 27.2. do 3.3.2006, keď na lyžiarskom sústreďení na Stredisku Inovce, ktoré však škola neorganizovala, ale na ktorom ste bol ako dozor prítomný pri žiakoch, ktoré vyučujete, ste sa dopustil ďalšieho nevhodného správania sa voči svojej žiačke N. I. tým, že ste prišiel na jej izbu so zámenkou požičať si rádio. Žiačku ste začal bozkávať, obchytkávať ju za prsia, zvalil ste ju na posteľ a ležal na nej 5-10 minút. Až keď žiačka začala plakať vstal ste a opustil izbu. Tieto skutočnosti dňa 6.3.2006 nahlásila riaditeľstvu školy matka menovanej žiačky.“

5. Ďalej bolo v tomto liste uvedené, že toto počínanie voči žiačkam školy považuje riaditeľstvo školy za páchanie trestnej činnosti, ktoré podozrenie oznámilo aj orgánom činným v trestnom konaní dňa 9.3.2006. Z vyššie uvedeného správania sa voči zvereným žiačkam v rámci vyučovacieho procesu riaditeľstvo školy hodnotí toto nevhodné správanie sa aj ako viacnásobný delikt proti morálnej etike zvlášť pedagóga, čo je aj v hrubom rozpore s pracovným poriadkom školy, s ktorým bol žalobca oboznámený. Toto konanie zakladá všetky znaky závažného porušenia pracovnej disciplíny, ktoré poburujú pedagogický zbor školy, žiakov a ich rodičov, v dôsledku čoho ďalšie pôsobenie žalobcu na škole ako učiteľa bolo nežiaduce, preto z uvedených dôvodov s ním žalovaná okamžite skončila pracovný pomer podľa ustanovenia § 68 odsek 1, písm. b/ Zák. práce v platnom znení. So zástupcami zamestnancov školy, Základnou organizáciou PšaV pri SOU poľnohospodárskom a Obchodnej akadémii, Kapušianska 2, Michalovce bolo okamžité skončenie pracovného pomeru prerokované dňa 28.3.2006.

6. Súd prvej inštancie poukázal na konanie vedené na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 1T 113/2006, v ktorom súd rozsudkom č. k. 1T 113/2006-686 zo dňa 5.9.2014 (v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 21.1.2015 č. k. 4To 88/2014-714) žalobcu oslobodil spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Michalovce zo dňa 17.10.2006 sp. zn. 1Pv 304/2006 pre skutky označené v obžalobe pod bodmi 1, 2, 3 právne kvalifikovanými ako prečin sexuálneho zneužívania podľa § 200 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorých sa mal žalobca dopustiť tak, že: 1/ v presne nezistený deň, v presne nezistenom čase v októbri 2005 na chodbe telocvične sexuálne zneužíval R. W. žiačku druhého ročníka školy tým spôsobom, že ju ohmatával na intímnych miestach, na prsiach, 2/ dňa 19.2.2006 asi 18:20 hod. počas lyžiarskeho výcviku v stredisku v obci Inovce okres Sobrance v spoločenskej miestnosti chaty počas neprítomnosti iných osôb sexuálne zneužíval R. W.Ú., žiačku druhého ročníka žalovanej tým spôsobom, že ju bozkával na ústa a ohmatával na prsiach, 3/ v čase jarných prázdnin od 27.2.2006 do 3.3.2006 v dopoludňajších hodinách počas lyžiarskeho sústreďenia v stredisku v obci Inovce sexuálne zneužíval N. I. žiačku tretieho ročníka školy tým spôsobom, že prišiel za ňou do izby, kde bola ubytovaná pod zámenkou zapožičania rádia a keď zistil, že je v izbe sama, začal ju bozkávať, obchytkávať za prsia, položil ju na posteľ, ležiac na nej sa vzrušoval, keď začala poškodená plakať a žiadala ho aby prestal, napokon vstal a odišiel. Keďže tieto skutky neboli dokázané, nebolo dokázané, že sa tieto stali, tak bol žalobca spod obžaloby prokurátora oslobodený. Rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 21.1.2015.

7. Právne posudzoval vec podľa ust. § 59 ods. 1, § 68 ods. 1 písm. b/, § 68 ods. 2, § 36 ods. 1, § 70, § 77 zákona č. 311/2001 Z.z. Zák. práce, spolu s ust. § 1 ods. 1,2,4, § 2 ods. 2, § 8 ods. 1

zákona č. 552/2003 o výkone práce vo verejnom záujme v znení platnom ku dňu 29.3.2006 a ust. § 47 ods. 1,2, § 81, § 84 ods. 1,2,3,4 Zák. práce. a konštatoval, že okamžité skončenie pracovného pomeru je výnimočným spôsobom skončenia pracovného pomeru na základe jednostranného právneho úkonu zamestnávateľa, keď ku skončeniu pracovného pomeru dochádza okamihom jeho doručenia zamestnancom. Zdôraznil, že dôvody, ktoré oprávňujú zamestnávateľa okamžite skončiť pracovný pomer so zamestnancom, sa musia uplatniť do jedného mesiaca odo dňa, keď sa zamestnávateľ o dôvode dozvedel, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol. Pri nedodržaní uvedenej lehoty toto právo zamestnávateľa zaniká. Na platné okamžité skončenie pracovného pomeru, či už zo strany zamestnávateľa alebo zamestnanca, sa vyžaduje písomná forma, musí v ňom byť uvedený dôvod jeho skončenia a musí byť doručené druhému účastníkovi. Ak nie je splnená čo aj len jedna z uvedených podmienok, okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné.

8. Z predložených listinných dôkazov mal súd za preukázané, že boli splnené formálne podmienky okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa - žalovanej, a to písomná forma, uvedený dôvod skončenia a doručenie žalobcovi. Nebolo sporné, že žalovaná okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 29.3.2006 doručila žalobcovi dňa 30.3.2006, ktorú skutočnosť žalobca potvrdil vo svojom liste zo dňa 6.4.2006. Sporné však bolo, či žalovaná včas uplatnila svoje právo zamestnávateľa okamžite skončiť so žalobcom pracovný pomer z dôvodu uvedeného pod bodom 1. okamžitého skončenia pracovného pomeru. Žalobca tvrdil, že žalovaná - zamestnávateľ sa o tomto údajnom dôvode na okamžité skončenie pracovného pomeru dozvedela už 19.2.2006 prostredníctvom triednej učiteľky N.. Q. V. a okamžité skončenie pracovného pomeru mu bolo doručené 30.3.2006, teda došlo k prepadnutiu lehoty v zmysle ust. § 68 ods. 2 Zák. práce. Žalovaná naopak tvrdila, že toto právo si uplatnila voči žalobcovi včas a v zákonnej lehote tvrdiac, že až dňa 6.3.2006 N.. Q. V. oznámila štatutárnej zástupkyňi žalovanej - riaditeľke školy Q.. A. E., že sa žalobca takéhoto konania dopustil, t.j. až vtedy sa zamestnávateľ dozvedel o tomto dôvode okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcu. Na zistenie tejto skutočnosti súd vykonal dôkaz výsluchom štatutárnej zástupkyne žalovanej Q.. E. a svedkyne N.. Q. V., ktoré zhodne potvrdili, že dôvody opísané v bode 1. okamžitého skončenia pracovného pomeru, svedkyňa N.. V. oznámila štatutárnej zástupkyňi žalovanej až 6.3.2006. Súd uzavrel, že až oboznámením štatutárnej zástupkyne žalovanej s týmto dôvodom, sa to dostalo do sféry poznania zamestnávateľa. Od uvedeného dňa, t.j. od 6.3.2006, začala plynúť žalovanej prepadná lehota na uplatnenie jej práva na okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom. Preto toto právo bolo žalovanou uplatnené včas.

9. Zároveň konštatoval, že žalobca ako zamestnanec si neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, v zmysle cit. ust § 77 Zákonníka práce, uplatnil včas v rámci zákonnej lehoty dvoch mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť, t.j. od 30.3.2006, keďže žaloba bola podaná na súd 22.5.2006.

10. V odôvodnení rozsudku súd poukázal na obsah výpovede svedkyne N.. Q. V. a uviedol, že samotná žalovaná nenavrholo vypočuť v konaní N. I. z dôvodu jej pobytu v zahraničí, avšak odvolala sa na jej výpovede v trestnom konaní. Návrh žalovanej na vykonanie dokazovania výsluchmi ďalších svedkýň, R. W., jej matky a matky N. I., súd na pojednávaní konanom dňa 10.11.2017 uznesením zamietol. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 185 CSP a dôvodil, že tieto svedkyne už vypovedali v trestnom konaní za účelom zistenia, či sa žalobca dopustil protiprávneho konania, ktoré spočívalo na tom istom skutkovom základe, aký je dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobcom. Z obsahu trestného spisu vyplýva, že tieto svedkyne boli vypočuté tak v prípravnom ako aj v trestnom konaní (zápisnice o ich výsluchoch v trestnom konaní sa nachádzajú aj v spise).

11. Pri vyhodnocovaní svedeckých výpovedí osvedčujúcich, že sa žalobca dopustil konania na takom skutkovom základe, aký je opísaný v liste žalovanej zo dňa 29.3.2006, súd poukázal na to, že žalobca tieto tvrdenia popieral počas prípravného konania, súdneho trestného konania aj v tomto spore a zdôraznil, že okrem žalobcu a R. W. A. N. I., žiadne ďalšie osoby neboli prítomné ani pri jednom z týchto údajných neprimeraných správaní, ktorých sa mal žalobca dopustiť.

12. Za tejto dôkaznej situácie súd prisvedčil žalobcovi, že žalovanou vymedzené dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru spočívajúce v porušeních pracovnej disciplíny, resp. porušení jeho povinností ako pedagóga, neboli preukázané. Zdôraznil, že pred okamžitým zrušením pracovného

pomeru s pracovníkom organizácia musí mať zistený dôvod na toto okamžité zrušenie, nestačí iba podozrenie, že tento dôvod je daný (R 17/1977).

13. S poukazom na § 193 veta tretia Civilného sporového poriadku súd konštatoval, že v trestnom konaní už bola vyriešená prejudiciálna otázka, či boli dané dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru (či došlo ku skutkom popísaným v okamžitom skončení pracovného pomeru), čím je súd v tomto spore viazaný. Dôvodil, že v zmysle platnej judikatúry (R 35/1993) v občianskom súdnom konaní je súd viazaný nielen rozhodnutím súdu v trestnom konaní o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal, ale aj právnou kvalifikáciou skutku (vrátane formy zavinenia) predpokladanou Trestným zákonom. Zdôraznil, že takéto odsudzujúce rozhodnutie môže obsahovať okrem výroku o tom, že bol spáchaný trestný čin (priestupok alebo iný správny delikt) a výroku o tom, kto ich spáchal, aj iné výroky, ktorými však súd viazaný podľa § 193 CSP nie je. Rovnako nie je viazaný ani odôvodnením rozhodnutia ani oslobodzujúcim rozhodnutím. K vzťahu trestného konania a občianskeho súdneho konania, ktorý má základ v tom istom skutkovom deji poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25 Cdo 1593/2013, ktorý vychádzal z úvahy, že zatiaľ čo v trestnom konaní treba na odsúdenie to, aby zástupca obžaloby preukázal všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu vrátane zavinenia, pričom platí zásada "in dubio pro reo" (v pochybnostiach v prospech obvineného), v občianskom súdnom konaní vykonáva súd (zásadne na návrh strán sporu) vlastné dokazovanie, ktoré je oprávnený (okrem rámca zákonom vymedzenej viazanosti) hodnotiť nezávisle od výsledkov trestného alebo priestupkového konania, pričom dôkazné bremeno o tom, že škodu nezavinil, má žalovaný (§ 420 ods. 3 OZ).

14. Súd však na základe ním vykonaného dokazovania v tomto spore dospel k záveru, že neboli naplnené dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru žalovanou so žalobcom z dôvodu porušenia pracovnej disciplíny zvlášť hrubým spôsobom podľa § 68 ods. 1 písm. b/ ZP, pretože nebolo preukázané, že by sa vôbec tieto skutky stali. Súd sa stotožnil s tvrdením žalovanej, že skutok nemusí byť trestným činom a môže byť porušením pracovnej disciplíny, avšak základom pre takúto domnienku je to, že tento skutok sa stal. V tomto prípade táto skutočnosť preukázaná nebola, t.zn. nebolo preukázané v tomto spore, že sa žalobca týchto konaní, ktoré považuje žalovaná za porušenie pracovnej disciplíny a za dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru, dopustil.

15. Vzhľadom k tomu, že sa žalovanej nepodarilo preukázať existenciu dôvodov okamžitého skončenia pracovného pomeru (uvedených v okamžitom skončení pracovného pomeru), pričom žalovaná odvodzuje závažné porušenie pracovnej disciplíny zo strany žalobcu len z tvrdení žiačok žalovanej, súd preto určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcu vykonané úkonom žalovanej zo dňa 29.3.2006 označené ako „Okamžité skončenie pracovného pomeru“ pod číslom 110/2006 je neplatné.

16. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP. Keďže žalobca mal vo veci plný úspech, tak mu súd priznal voči neúspešnej žalovanej náhradu trov konania v pomere 100 %.

17. Proti uvedenému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala žalovaná odvolanie proti celej výrokovej časti rozsudku z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, c/, d/, e/, f/, g/, h/. Navrhla, aby odvolací súd podľa § 389 CSP zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

18. Ako prvé vyjadrila názor, že zrejme vo veci konal a rozhodol nezákonný sudca (JUDr. Tatiana Sabadošová), ktorú skutočnosť žalovaná uviedla už v liste zo dňa 3.3.2017, označenom ako námietka zaujatosti voči sudkyňi JUDr. Tatiane Sabadošovej. Poukázala na to, že zákonným sudcom v tejto veci sa javí sudca JUDr. Zdenko Švárny, keďže Krajský súd v Košiciach v uznesení zo dňa 27.10.2011 sp.zn. 13NcC 35/2011 rozhodol, že tento sudca spolu s ďalšími sudcami nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci. Zákonným sudcom sa podľa žalovanej javí aj sudca JUDr. Martin Lopúch. Žalovaná nesúhlasí s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach zo dňa 14.3.2017 sp.zn. 2NcC/5/2017, ktorým rozhodol, že sudkyňa JUDr. Tatiana Sabadošová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania v tejto veci. V dôsledku uvedeného žalobca má za to, že napadnutým rozhodnutím došlo k porušeniu ústavného práva na zákonného sudcu a z tohto dôvodu je naplnený odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP.

19. Ďalej žalovaná namietala, že súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí nijako nevysvetlil prečo nevykonal navrhované dôkazy, konkrétne prečo nevyočul znalkyňu PhDr. Rožkovú a prečo sa neoboznámil so závermi znaleckého posudku tejto znalkyne. Znalkyňa v posudku jednoznačne potvrdila, že poškodené dievčatá I. A. W. vypovedali pravdu a ich výpoveď je vierohodná (vieryhodnosť hodnotila

stupnicou 100 %). V tejto súvislosti žalovaná poukázala na zápisnice z pojednávani konaných dňa 20.6.2017 a 10.11.2017, keď na prvom z pojednávani navrhla, aby sa súd oboznámil s trestným spisom, hlavne so znaleckým posudkom vypracovaným PhDr. Rožkovou a okrem toho navrhla vypočuť znalkyňu PhDr. Rožkovú. Na druhom pojednávani (10.11.2017) právny zástupca žalovanej uviedol, že dáva na zváženie súdu, či je potrebné vypočuť túto znalkyňu (PhDr. Rožkovú), lebo znalecký posudok, ako aj jej výpoveď sú v trestnom spise. Na základe uvedeného podľa žalovanej neobstojí tvrdenie súdu prvej inštancie, že žalovaná nenavrhla znalkyňu PhDr. Rožkovú vypočuť v tomto konaní. Podobne žalovaná vyjadrila názor, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí nijako nevyporiadal ani s tým, prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy - nevypočuť poškodenú R. W. a jej matku, neoboznánil sa s výpoveďou poškodenej N. I. a nevypočuť jej matku. Z uvedeného dôvodu je naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e/ a f/ CSP.

20. Odvolateľka vyjadrila názor, že tvrdenie súdu prvej inštancie uvedené na strane 17 rozsudku je zmätočné a vykazuje vysoký stupeň svojvôle a arbitrárnosti. Má za to, že prijatie uvedených záverov súdu by znamenalo precedens, v zmysle ktorého by učitelia mohli bezbreho sexuálne obťažovať dievčatá po školách a stačilo by len preukázať, že pri obťažovaní nebol nikto prítomný - len učiteľ a žiačka, a preto takéto nevhodné správanie je dovolené a nemožno ho postihnúť okamžitým ukončením pracovného pomeru. Vo vzťahu k týmto záverom podľa odvolateľky súd prvej inštancie pochybil, keď nevykonal navrhované dôkazy a nezistil spoľahlivo skutkový stav veci. Žalovaná sa teda nestotožnila so záverom súdu prvej inštancie, že sa jej nepodarilo preukázať existenciu dôvodov okamžitého skončenia pracovného pomeru a nepredložila žiaden dôkaz, ktorý by bol spôsobilý jej tvrdenie o závažnom porušení pracovnej disciplíny zo strany žalobcu preukázať. V tejto súvislosti opakovane odkázala na pochybenie súdu, ktorý nevykonal navrhované dôkazy (nevypočuť R. W. a neoboznánil sa s výpoveďou N. I., nevypočuť znalkyňu PhDr. Rožkovú a neoboznánil sa so závermi jej znaleckého posudku).

21. Žalovaná poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR 3Cdo/134/2005, ako aj na Nález Ústavného súdu č.k. IV.ÚS 296/2014-33 zo dňa 6.5.2015, z ktorého vyplýva, že nemožno stotožňovať trestnoprávnu zodpovednosť s porušením služobnej prisahy príslušníka policajného zboru. Jeden a ten istý skutok nemusí byť kvalifikovaný ako trestný čin, ale môže byť dôvodom na prepustenie zo služobného pomeru a môže byť kvalifikovaná ako porušenie služobnej prisahy a služobnej disciplíny zvlášť hrubým spôsobom.

22. Napokon žalovaná zdôraznila, že žalobca bol súdom trikrát uznaný za vinného, odvolací súd odsudzujúci rozsudok trikrát zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, a až na štvrtýkrát bol žalobca oslobodený spod obžaloby po 10 rokoch. Vyjadrila názor, že odvolací súd pochybil, lebo ignoroval závery znaleckého posudku PhDr. Rožkovej, jej výpoveď potvrdzujúcu, že výpovede dievčat sú pravdivé.

23. Rozsudok prvej inštancie podľa žalovanej nie je zdôvodnený tak, ako vyžaduje ust. § 220 ods. 2 CSP a je nepreskúmateľný, vykazuje vysoký stupeň svojvôle a arbitrárnosti.

24. Žalobca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

25. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovanej ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. b/,c/,d/,e/,f/,g/ a h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovanej nie je možné vyhovieť.

26. Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods.1 CSP potvrdil.

27. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 11.12.2018 o 11.05 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 202, II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 4.12.2018 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1,3 CSP.

28. Žalovaná uplatnila odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods.1 písm. b/,c/,d/,e/, f/,g/ a h/ CSP, t.j. súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (b), rozhodoval vylúčený sudca alebo

nesprávne obsadený súd (c), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (d), súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (e), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f), zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (g), rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h).

29. K jednotlivým odvolacím dôvodom uplatneným žalovanou odvolací súd uvádza nasledovné :

30. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

31. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. c/ CSP odvolací súd uvádza, že zákonné obsadenie súdu je jednou z procesných podmienok na strane súdu vychádzajúcou z ústavného práva na spravodlivý proces zahŕňajúceho garanciu rozhodovania nezávislého a nestranného súdu. V súlade s týmto právom platí, že v určitej veci má rozhodovať nezávislý a nestranný sudca vecne a miestne príslušného súdu. Dôvody vylúčenia sudcu vymedzuje § 49 ods.1,2 CSP. V prípade ak vo veci rozhodoval vylúčený sudca, konanie trpí vadou, ktorú možno napraviť iba tak, že dôjde k zrušeniu rozhodnutia a vráteniu veci na opätovné prejednanie v ústavne vyhovujúcom obsadení súdu.

32. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP nie sú naplnené pretože sa nestotožnil s názorom žalovanej, že vo veci konal a rozhodol nezákonný sudca, t.j. JUDr. Tatiana Sabadošová, ani s názorom odvolateľky, že zákonným sudcom sa javí JUDr. Zdenko Švárný alebo sudca JUDr. Martin Lopúch.

33. K uvedenému odvolací súd poukazuje na to, že predmetná vec bola v deň podania žaloby náhodným výberom pridelená sudcovi JUDr. Zdenkovi Švárnemu. Tento sudca bezprostredne po pridelení veci oznámil predsedovi súdu dôvody, pre ktoré sa cítil vo veci zaujatý, a to so zreteľom na svoj pomer k jednej zo strán sporu (žalobcovi). V súlade s ust. § 15 ods.1 O.s.p. účinného v čase rozhodovania o vylúčení sudcu, bol predseda súdu oprávnený rozhodnúť, či je JUDr. Zdenko Švárný skutočne vylúčený. Pretože predseda súdu zistil dôvody na vylúčenie, dal pokyn na pridelenie veci inému sudcovi náhodným výberom (cez generátor podateľne v zmysle rozvrhu práce OS), nakoľko sudca JUDr. Zdenko Švárný s týmto vyjadril súhlas.

34. Potom, ako vec bola náhodným výberom pridelená sudkyňi Mgr. Magdaléne Chomovej, táto neodkladne oznámila predsedovi súdu skutočnosti, pre ktoré je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci (pomer k strane sporu- žalobcovi). Predseda súdu opäť dospel k záveru že sú dané dôvody na vylúčenie a so súhlasom uvedenej sudkyne dal pokyn na pridelenie veci náhodným výberom inému sudcovi (v súlade s § 15 ods.1 O.s.p.).

35. Následne bola vec náhodným výberom pridelená sudcovi JUDr. Martinovi Lopuchovi, ktorý tiež dňa 12.3.2010 oznámil predsedovi Okresného súdu Michalovce, že sa vo veci cíti byť zaujatý (z dôvodu negatívneho vzťahu zástupcovi žalovanej- JUDr. Jurajovi Kusovi). Predseda Okresného súdu Michalovce predložil vec na rozhodnutie nadriadenému súdu v súlade s ust. § 15 ods. 1 O.s.p. a Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 7NcC/2/2010-111 zo dňa 29.3.2010 rozhodol, že sudca JUDr. Martin Lopúch, PhD. je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp.zn. 10C/85/2006.

36. Vec bola následne náhodným výberom pridelená sudcovi JUDr. Martinovi Stretavskému. Tento oznámil svoju zaujatosť vo veci. Pred predložením veci Krajskému súdu v Košiciach sa k vyjadrili aj ďalší sudcovia Okresného súdu Michalovce. Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 12NcC/31/2010-141

z 28.9.2010 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu v Michalovciach Mgr. Matilda Bodnáríková, JUDr. Vladimír Červeňák, JUDr. Magda Chudová, JUDr. Marek Kotora, JUDr. Milan Mitterpák, Mgr. Daniela Pristášová, JUDr. Igor Ragan, JUDr. Tatiana Sabadošová, JUDr. Martin Stretavský, JUDr. Gabriel Štefanič, nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí účastníkov vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp.zn. 10C/85/2006.

37. Po tom, ako žalovaná vznesla námietku zaujatosti proti sudcovi JUDr. Martinovi Stretavskému, rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 13NcC/35/2011-166 zo dňa 27. októbra 2011, že sudcovia Okresného súdu Michalovce JUDr. Martin Stretavský, JUDr. Stanislav Vojtko, JUDr. Zdenko Švárný, JUDr. Vincent Svoboda, Mgr. Agáta Štefaničová, JUDr. Milan Mitterpák, JUDr. Gabriel Štefanič, Mgr. Matilda Bodnáríková, JUDr. Marek Kotora, Mgr. Daniela Pristášová, JUDr. Igor Ragan nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí sp. zn. 10C/85/2006 Okresného súdu Michalovce.

38. Následne, na základe nových skutočností, predložil predseda Okresného súdu Michalovce opakovane vec Krajskému súdu v Košiciach, ako súdu nadriadenému, na rozhodnutie o vylúčení sudcu JUDr. Martina Stretavského z prejednávania a rozhodovania vecí pre jeho dlhodobý negatívny vzťah k právnenému zástupcovi žalovanej JUDr. Jurajovi Kusovi. Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 13NcC/33/2012-174 zo dňa 7. septembra 2012 rozhodol, že sudca Okresného súdu Michalovce JUDr. Martin Stretavský je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí sp. zn. 10C/85/2006.

39. Na základe uvedeného bola vec náhodným výberom cez generátor podateľne v zmysle rozvrhu práce OS, za vylúčenia sudcov, o ktorých vylúčení z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci už bolo rozhodnuté v skoršom období, pridelená sudkyňi Okresného súdu Michalovce JUDr. Tatiane Sabadošovej.

40. Vec bola predložená Krajskému súdu v Košiciach za účelom posúdenia možnej zaujatosti sudkyne JUDr. Tatiany Sabadošovej na základe jej oznámenia, pričom Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 13NcC/52/2012-226 zo dňa 28. decembra 2012 rozhodol, že táto sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania v predmetnej veci. Následne nadriadený súd posudzoval aj námietku zaujatosti voči sudkyňi JUDr. Tatiane Sabadošovej vznesenú zo strany žalovanej. Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 2NcC/5/2017-355 zo dňa 14. marca 2017 opätovne rozhodol, že sudkyňa JUDr. Tatiana Sabadošová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí 10C/85/2006 vedenej na Okresnom súde Michalovce.

41. Z vyššie uvedenej chronológie rozhodovania o námietkach zaujatosti a o vylúčení či nevylúčení jednotlivých sudcov vyplýva, že z prejednávania a rozhodovania vo veci boli vylúčený sudca JUDr. Zdeňko Švárný a sudkyňa Mgr. Chomová, rozhodnutím predsedu súdu Okresného súdu Michalovce, ktorý skutočnosti oznámené sudcami považoval za dostatočné pre ich vylúčenie a prideliť vec inému sudcovi. Rovnako boli z prejednávania vylúčení sudcovia JUDr. Martin Lopuch, PhD. uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 7NcC/2/2010-111 a sudca JUDr. Martin Stretavský uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 13NcC/33/2012-174. Po ich vylúčení bola vec náhodným výberom pridelená JUDr. Tatiane Sabadošovej.

42. Z uvedeného je zrejmé, že zákonným sudcom v tejto veci nie je ani JUDr. Zdenko Švárný ani JUDr. Martin Lopuch. Na uvedených záveroch nemôže nič zmeniť ani rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach č.k. 13NcC/35/2011-166, ktorý rozhodol o tom, že sudcovia Okresného súdu Michalovce JUDr. Martin Stretavský, JUDr. Stanislav Vojtko, JUDr. Zdenko Švárný...(a iný) nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí sp.zn. 10C/85/2016 Okresného súdu Michalovce.

43. Odvolací súd zdôrazňuje, že cieľom vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí je prispieť k nestrannému prejednávaniu veci, a k nezáujatému prístupu súdu k účastníkom alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Preto pokiaľ boli dané predpoklady zaujatosti u sudcu JUDr. Zdenka Švárného na začiatku konania, v dôsledku čoho predseda súdu postupoval podľa § 15 ods.1 O.s.p., t.j. rozhodol o vylúčení tohto sudcu a vec bola pridelená inému sudcovi, tieto dôvody nemohli v priebehu konania vymiznúť (pretrvávajú aj naďalej) a je v záujme samotnej žalovanej, aby sudca s takýmto pomerom k strane sporu vec neprejednával.

44. Potom ako náhodným výberom bola vec pridelená sudkyňi JUDr. Tatiane Sabadošovej, o jej prípadnom vylúčení bolo opakovane rozhodované nadriadeným súdom (na základe jej oznámenia, aj na základe námietky vznesenej zo strany žalovanej) a nadriadený súd dospel k záveru, že táto sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že žalovaná v odvolaní uvádza tie isté skutočnosti (o ktoré opiera svoje tvrdenie o nezákonnosti sudkyne, ktorá vo veci rozhodla), ktoré už boli predmetom posúdenia Krajského súdu v Košiciach, ktorý rozhodol uznesením č. k. 2NcC/5/2017-355 zo dňa 14. marca 2017.

45. Zákonou sudkyňou je preto jednoznačne JUDr. Tatiana Sabadošová, ktorá nie je vylúčená z prejednávania rozhodovania v predmetnej veci. Z uvedeného dôvodu preto nemôžu byť naplnené odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods.1 písm. b/ a c/ CSP.

46. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP odvolací súd uvádza, že inou vadou sa rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktoré nemožno podradiť pod ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP, ale ich dôsledok sa mohol (nemusel) prejaviť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej.

47. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. g/ CSP je daný, ak zistený stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené. Prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky. Uvedený odvolací dôvod nachádza uplatnenie najmä vtedy, ak strany sporu neboli náležitým spôsobom poučené o následkoch sudcovskej koncentrácie konania.

48. K odvolacím dôvodom podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/ a g/ CSP žalovaná v odvolaní nekonkretizovala v čom vidí ich naplnenie, t.j. v čom vzhladla také porušenie procesných predpisov (ktoré nemožno podradiť pod ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP), ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia, ani to, ktoré ďalšie prostriedky procesnej obrany, ktoré pred súdom prvej inštancie neboli uplatnené, sú prípustné a z akých dôvodov ich nemohla uplatniť skôr.

49. Ak žalovaná naplnenie odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP videla v tom, že napadnuté rozhodnutie podľa nej nie je preskúmateľné, k tejto odvolacej námietke odvolací súd poukazuje na to, že pod odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť taký procesný postup súdu, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť konkrétne procesné práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť najmä procesným postupom súdu, ktorý rozhodnutiu predchádza. Zároveň podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom, môže dôjsť nielen procesným postupom súdu tak ako je to vyššie uvedené, ale aj rozhodnutím samotným a to v prípade, ak rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Rovnako Ústavný súd SR už opakovane vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

50. V zmysle uvedeného nepreskúmateľnosť rozhodnutia patrí medzi vady konania v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, pretože súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva (konkrétne právo účinne sa brániť proti rozhodnutiu súdu) v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

51. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že rozsudok musí obsahovať odôvodnenie v súlade s § 220 ods. 2 CSP (predtým § 157 ods. 2 O.s.p.), pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie, je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa vyporiada i so špecifickými námietkami strany sporu. V odôvodnení sa súd, rozhodujúci o

uplatnenom nároku, musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený, nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesta pre dohady a domnienky. Súdne rozhodnutie musí preto obsahovať stručný a jasný výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku. Odôvodnenie má byť prostriedkom kontroly správnosti rozhodnutia nielen pre súd, ktorý ho vydal, ale aj pre súd, ktorý ho bude preskúmať v dôsledku opravného prostriedku, t.j. musí byť preskúmateľné.

52. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že nepreskúmateľný rozsudok je vtedy, ak dôvody neobsahuje, alebo sú nezrozumiteľne podané. Odôvodnenie musí byť úplné v zmysle, že sa vyporiada so všetkými otázkami riešenými v konaní a musí byť v súlade s výrokom.

53. Odvolaním napadnutý rozsudok uvedené náležitosti má. Odôvodnenie rozsudku je dostatočné, pretože sa v ňom jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom súd vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Stranám sporu ozrejmil svoje myšlienkové pochody, spôsob hodnotenia dôkazov, zo skutkových zistení vyvodil právne závery takým spôsobom, aby výsledok rozhodovacej činnosti bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby strany sporu nemuseli hľadať odpovede na nastolenú problematiku v rovine dohadov a tak, aby sa s prijatými závermi bolo možné stotožniť ako s logickým záverom procesu poznania nielen právnych záverov, ale aj záverov skutkových, z ktorých právne závery vychádzajú. Zároveň podal výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa relevantných hmotnoprávných zákonných ustanovení. Z týchto dôvodov odvolací súd musí konštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je obhájiteľné, v dôsledku čoho je rozsudok preskúmateľný.

54. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e/ je potrebné uviesť, že súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy stranami sporu. Najmä nevykoná dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné a dôkazy nadbytočné, t.j. ku skutkovým okolnostiam, ktoré už boli preukázané iným spôsobom alebo sú založené na zhodnom tvrdení strán. Neúplné zistenie skutkového stavu je odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť. Iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy stranami navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že strana, ktorá v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, súčasne označí dôkaz, ktorý, hoci bol navrhovaný, nebol vykonaný a uvedie právne významné skutočnosti, ktoré hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezistoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné. Musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie.

55. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP (do 30.6.2016 s ust. § 132 O.s.p.), a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

56. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP (do 30.6.2016 z ust. § 133 až 135 O.s.p.).

57. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

58. Odvolací súd dospel k záveru, že neboli naplnené ani odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e/, f/, h/ CSP.

59. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver.

60. Žalovaná v odvolaní argumentuje skutočnosťami, ktoré uvádzala už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu, preto jej odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

61. Súd svoje úvahy, ako dospel k svojim záverom, podrobne uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku s poukazom na zistený skutkový stav a právne predpisy, ktoré aplikoval a odôvodnenie rozsudku dáva odpoveď na odvolacie námietky žalovanej.

62. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku, na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP) a na zdôraznenie správnosti napadnutého odvolací súd uvádza nasledovné:

63. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd námietku odvolateľky o nevykonaní ňou navrhnutých dôkazov. Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva (a uviedla to aj odvolateľka v odvolaní), že aj keď najprv žalovaná navrhla vypočuť aj znalkyňu PhDr. Rožkovú, následne na pojednávaní konanom dňa 10.11.2017, prostredníctvom svojho právneho zástupcu ponechala na zváženie súdu, či je potrebné vypočuť túto znalkyňu (PhDr. Rožkovú), lebo v trestnom spise sa nachádza znalecký posudok aj jej výpoveď. Z uvedeného teda jednoznačne možno vyvodíť záver, že žalovaná netvala na vypočutí tejto svedkyne a ponechala na úvahu súdu, či je potrebné znalkyňu vypočuť. Súd dospel k záveru, že jej výsluch nie je potrebný, práve s poukazom na obsah trestného spisu, s čím sa odvolací súd stotožňuje.

64. Žalovaná ďalej namietala, že súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí nijako nevysvetlil, prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy, t.j. nevypočul poškodenú R. W., matku R. W. a matku N. I. a prečo sa neoboznámil s výpoveďou poškodenej N. I.. K uvedenému odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, z ktorého vyplýva, že súd prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 10.11.2017 uznesením zamietol návrhy žalovanej na vykonanie dokazovania výsluchmi týchto svedkýň, pretože tieto svedkyne už vypovedali v trestnom konaní za účelom zistenia, či sa žalobca dopustil protiprávneho konania založeného na tom istom skutkovom základe, aký bol dôvodom pre okamžité skončenie pracovného pomeru. Pokiaľ ide o N. I., túto nenavrhovala vypočuť samotná žalovaná, pretože žije v zahraničí a odvolala sa na jej výpovede v trestnom konaní.

65. S poukazom na uvedené a zohľadniac tú skutočnosť, že predmetom trestného konania bolo posúdenie protiprávneho konania tvrdeného v obžalobe, ktoré bolo založené na tom istom skutkovom základe, ako konanie žalovaného popísané v okamžitom skončení pracovného pomeru (ako dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru), súd prvej inštancie správne zohľadnil obsah a výsledky trestného konania vedeného proti žalobcovi pod sp.zn. 1T/113/2006. V trestnom konaní súd zohľadnil a vyhodnotil aj závery znaleckého posudku znalkyne PhDr. Rožkovej, jej výpoveď aj výpovede vyššie uvedených svedkýň.

66. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že už v trestnom konaní bola vyriešená prejudiciálna otázka, či boli dané dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru (či došlo ku konaniu žalobcu, ktoré žalovaná považovala za dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru), a že súd v tomto spore je v zmysle ust. § 193 CSP viazaný závermi, ku ktorým dospel súd v trestnom konaní. Správne súd poukázal na to, že síce skutok nemusí byť trestným činom a môže byť porušením pracovnej disciplíny, avšak základom pre takúto domnienku je to, že tento skutok sa stal. V preskúmanom prípade táto skutočnosť preukázaná nebola, t.j. v tomto spore nebolo preukázané, že sa žalobca dopustil konaní, ktoré považuje žalovaná za porušenie pracovnej disciplíny (za dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru).

67. Civilný súd je viazaný výrokom právoplatného odcudzujúceho rozsudku, ktorý obsahuje právnu časť a skutkovú časť. Je teda nevyhnutné brať do úvahy aj jeho skutkovú časť, ktorá rieši naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu konaním páchatela. Odvolací súd zdôrazňuje, že civilný súd sa môže odchýliť iba pri zisťovaní a posudzovaní tých skutkových okolností, ktoré priamo nenapĺňajú skutkovú podstatu (nie sú podstatné pre posúdenie v trestnom konaní, či bola alebo nebola naplnená skutková podstata daného tr.činu).

68. Aj z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že v občianskom súdnom konaní súd neporuší § 135 O.s.p., pokiaľ nad rámec skutkovej a právnej časti výroku trestného rozsudku (obsahujúcej vyhodnotenie z trestnoprávných hľadísk) vezme na zreteľ aj niektorú ďalšiu okolnosť, ktorá je významná zo súkromnoprávných aspektov. Súd je povinný z výroku trestného rozsudku o vine vychádzať ako z celku a brať do úvahy právnu aj skutkovú časť; rozsah tejto viazanosti je daný tým, do akej miery sú znaky skutkovej podstaty trestného činu zároveň významnými okolnosťami pre rozhodnutie civilného súdu o uplatnenom nároku (rozhodnutie NS SR 3Cdo/223/2016, R 12/2017).

69. Žalovaná opakovane poukazovala na judikatúru Najvyššieho súdu SR a to rozsudok sp.zn. 3Cdo/134/2005 (publikovaný v justičnej Revue č. 1/2007) a nález Ústavného súdu SR č. k. IV.ÚS 296/2014-33 zo dňa 6.5.2015, v zmysle ktorej jeden a ten istý skutok nemusí byť kvalifikovaný ako trestný čin, ale môže byť dôvodom na prepustenie zo služobného pomeru a môže byť kvalifikované ako porušenie služobnej prísahy a služobnej disciplíny zvlášť hrubým spôsobom. K uvedenému odvolací súd uvádza, že tieto rozhodnutia nie je možné aplikovať na daný prípad z toho dôvodu, že sa jednalo o prípady, kedy došlo k oslobodeniu spod obžaloby z iných dôvodov zakotvených v § 285 Trestného poriadku.

70. Podľa § 285 Tr.por. súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak

- a) nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný
- b) skutok nie je trestným činom,
- c) nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný,
- d) obžalovaný nie je pre nepričetnosť trestne zodpovedný,
- e) obvinený mladistvý, ktorý v čase činu neprekročil 15.rok veku, nedosiahol takú úroveň rozumovej a mravnej vyspelosti, aby mohol rozpoznať jeho protiprávnosť alebo ovládať svoje konanie,
- f) trestnosť činu zanikla alebo
- g) prokurátor na hlavnom pojednávaní ustúpil od obžaloby podľa § 239 ods.2 (zákon č. 301/2005 Z.z. Trestný poriadok).

71. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že rozsudok súdu o oslobodení obžalovaného spod obžaloby sa musí vždy opierať o niektorý z dôvodov uvedených pod písm.a/ až g/, pričom tento dôvod treba v rozsudku vždy uviesť aj z toho dôvodu, že obžalovaný môže odvolaním napadnúť aj výrok o oslobodení spod obžaloby (§ 307 ods.1 písm.b/ Tr.por.), ak sa domáha oslobodenia spod obžaloby z iného dôvodu, ktorý by bol pre neho priaznivejší. Z dlhodobou ustálenou praxou vyplýva, že priaznivejšie sú podľa okolností prípadu dôvody podľa písm.a/, b/ a c/ oproti iným dôvodom a zároveň dôvod uvedený pod písm. a/ je priaznivejší než dôvod podľa písm.b/ a oslobodenie spod obžaloby podľa dôvodu podľa písm.c/ môže byť v konkrétnom prípade najpriaznivejšie.

72. Dôvod podľa § 285 písm.a/ je namieste vždy vtedy, ak nie je preukázaný skutok v celosti alebo ak nie sú preukázané niektoré jeho podstatné náležitosti, t.j. ak na podklade vykonaného dokazovania nemožno bez dôvodných pochybností súhlasiť s priebehom skutku tak ako ho definovala obžaloba. Tento dôvod oslobodenia teda prichádza do úvahy, ak súd po vyčerpaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov nemôže spoľahlivo uzavrieť, že sa vôbec stal skutok uvedený v obžalobnom návrhu, t.j. neuskutočnilo sa to, čo sa v popise skutku uvádza (sú tu dôvodné pochybnosti o tom, že sa skutok skutočne stal).

73. Použitiu judikatúry, na ktorú odkazuje žalovaná, na daný prípad bráni práve rozdielnosť dôvodov, pre ktoré došlo k oslobodeniu spod obžaloby v tomto prípade a v prípadoch, na ktoré sa vzťahujú rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/134/2005 a Ústavného súdu SR č. k. IV.ÚS 296/2014-33 zo dňa 6.5.2015. V prípade trestného konania vedeného proti žalobcovi k oslobodeniu došlo z dôvodu podľa § 285 písm. a/ Tr.por., t.j. dôvodom oslobodenia spod obžaloby bolo to, že skutky neboli dokázané (nebolo dokázané, že sa skutky stali). Oproti tomu vo veci nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV.ÚS 296/2014-33 došlo k oslobodeniu z dôvodu podľa § 285 písm. b/, pretože skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný, nie je trestným činom (t.j. nie preto, že závery trestného konania neosvedčili, že by došlo ku skutku vytýkanému obžalovanému v obžalobe).

74. S ohľadom na uvedené odvolací súd, v zhode so súdom prvej inštancie, má za to, že v konaní pred Okresným súdom Michalovce vo veci sp.zn. 1T/113/2006 v spojení s uznesením Krajského súdu Košice č.k. 4To/88/2014-714 bola vyriešená prejudiciálna otázka či sa skutky, ktoré žalovaná kvalifikovala ako závažné porušenie pracovnej disciplíny zo strany žalobcu, vôbec stali. Odvolací súd tu zdôrazňuje, že ak v trestnom konaní súd právoplatne vyslovil, že sa skutok nestal (nebolo dokázané, že sa stal skutok), od týchto záverov sa súd prvej inštancie nemohol odchýliť. Pri posudzovaní otázky či sa žalobca dopustil konania vytýkaného mu v okamžitom skončení pracovného pomeru (ktoré je skutkovo totožné s konaním popísaným v obžalobe), by sa súd v občianskoprávnom konaní mohol odchýliť iba vtedy, ak by sa oslobodzujúci rozsudok opieral o iný dôvod oslobodenia, t.j. pokiaľ by v trestnom konaní bolo preukázané, že skutky sa stali a dôvodom oslobodenia by bolo, že skutok nie je trestným činom, trestnosť činu zanikla atď.. Prípadne ak by záver súdu v trestnom konaní o tom, že sa skutok nestal bol založený iba na tom, že nebolo preukázané zavinenie požadované príslušnou skutkovou podstatou trestného činu (t.j.ak by došlo ku konaniu ale chýbal napríklad úmysel). Vtedy by civilný súd mohol uvedené skutky hodnotiť sám z pohľadu intenzity a závažnosti porušenia pracovnej disciplíny, pričom by sa mohol odchýliť od hodnotenia realizovaného v rámci trestného konania, t.j. aj keby skutky nenapĺňali znaky trestného činu, bolo by ich možné vyhodnotiť ako závažné porušenie pracovnej disciplíny.

75. Na uvedených záveroch nemení nič ani poukaz žalovanej, že žalobca bol trikrát uznaný za vinného, pretože odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vždy zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. V tejto súvislosti súd zdôrazňuje zásadu prezumpcie neviny s tým, že závažné a rozhodujúce je len záverečné právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bol žalobca právoplatne oslobodený spod obžaloby.

76. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

77. Vecne správne rozhodol súd prvej inštancie aj o nároku na náhradu trov konania, vychádzajúc z plného úspechu žalobcu v konaní.

78. V zmysle ust. § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

79. V zmysle § 256 ods.1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

80. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok aj vo výroku o priznaní nároku na náhradu trov konania žalobcovi proti žalovanej v rozsahu 100%.

81. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 255 ods.1 v spojení s § 262 ods.2 CSP. Žalovaná bola v odvolacom konaní neúspešná, keďže súd jej odvolaniu nevyhovel, a preto jej vznikla povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania úspešnému žalobcovi. Odvolací súd preto priznal žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnej žalovanej.

82. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods.2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).